

Konventionen med Sverige, skulle blive tagne under Overvejelse af Udvalget inden 3dje Behandling, og jeg tvivler ikke om, at man let kommer til Forstaaelse om disse Punkter, idet, som jeg allerede før bemærkede, Bestemmelserne vedrørende Konventionen ere satte ind af Udvalget netop af Hensyn til denne og ikke, fordi man tillægger disse Bestemmelser i og for sig videre Betydning.

Den højtærede Minister bemærkede dernæst, at det tredje Stykke af Ændringsforslaget Nr. 14 var mindre heldigt redigeret, idet den højtærede Minister ikke ret forstod, hvad Mening den er med „ $\frac{1}{3}$ af Passagen“. Jeg antager, at der ved Passagen maa forstaaes en Linie, der gaar fra Yderpunkterne i Land paa begge Sider af Vandløbet gennem Fredningsbæltets Ydergrænse. Man har forandret Redaktionen af Bestemmelsen, idet Folketinget havde sat $\frac{1}{3}$ af den samlede Redskabslængde, da man fandt, der var noget modsigende i, at $\frac{1}{3}$ af den samlede Redskabslængde, der faktisk anvendes, skulde være fri, og derfor forandrede man det til, hvad Udvalget har foreslaaet. I Realiteten er der ikke, saaledes som jeg opfatter det, nogen videre Uoverensstemmelse mellem den ærede Minister og Udvalget, og jeg antager ogsaa, at man paa dette Punkt let kan komme til en Forstaaelse.

Den højtærede Minister udtalte sig mod Ændringsforslaget under Nr. 20, ligesom ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet mod samme Ændring, der gaar ud fra, at det højere Maal i Limfjorden for Rødspætter ikke skal gælde paa Strækningen fra Odde Sund til Tyborøn Kanal, og det blev anført, at det var af Hensyn til Kontrollen. Jeg tror nok, det var den eneste Grund, der blev anført, i alt Fald den Grund, der havde den største Betydning for, at man ikke kunde gaa med til Ordningen, men naar man i og for sig maa erkende, at Bestemmelsen er rigtig, kan jeg ikke ret indrømme, at man vel kunde modsætte sig den blot af Hensyn til, at den skulde medføre nogen Vanskelighed for Kontrollen. Man kunde jo lige saa vel sige, at ved Løgstør, hvor Grænsen for det højere Maal begynder, er det alt for vanskeligt at afgøre, om Fisken er fanget paa den ene eller den anden Side af Løgstør. Det er for mig det afgørende, at der er saa stærke Grunde, der tale for at beholde det mindre Maal i Nissum Bredning, og det vejer meget betydelig op mod de Vanskeligheder for Kontrollen, der

vel i nogen Grad kunde være til Stede, men som jeg ikke anser for uovervindelige.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget til § 42, som saavel den højtærede Minister som den ærede Ordfører for Mindretallet og det ærede Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund) have udtalt sig imod. Den højtærede Minister ytrede, at han forstod ikke, hvorfor man havde ladet denne Bestemmelse gaa ud. Jeg vilde snarere være tilbøjelig til at sige, at jeg ikke ret forstod, hvorfor man havde faaet denne Bestemmelse ind i det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig, at Beviset nærmest paahviler dem, der have indsat Bestemmelsen, for, at den er rigtig. Det synes mig noget fjernliggende at stille Bugter som Aalbækbugten sammen med „Fjorde, Vige og lignende Indskæringer fra Havet“, hvorved man dog nærmest maa tænke paa mere lukkede Vande. Skal der her kun medtages saadanne Dele af Havet som Aalbækbugten, vilde der være mange andre Dele, man lige saa godt kunde tage med. Ændringsforslaget er i Overensstemmelse ikke blot med det bestaaende, men tillige med, hvad der oprindeligt af Regeringen er foreslaaet, og det forekommer mig ogsaa, at dette er et yderligere Støttepunkt for Udvalget.

Den ærede Ordfører for Mindretallet (Olesen) bekræftede, at de 3 Punkter, hvorom der var Uoverensstemmelse i Udvalget, ikke vare af nogen særlig Vægt. Jeg har allerede berørt de 2 Punkter, vedrørende Rødspættemaalet i Nissum Bredning og Ændringsforslaget til § 42, vedrørende Aalbæk-, Køge- og Præstøbugt m. m. Det 3dje Punkt, angaaende Lønnen til Fiskeriassistenterne, er omtalt af den højtærede Minister, og jeg kan ganske slutte mig til Udtalelserne herom. Den ærede Ordfører for Mindretallet kom dernæst ind paa det vanskelige Aalegaards-spørgsmaal og gik straks noget tilbage i Tiden for at godtgøre, hvorledes Forholdet den Gang har været. Jeg tror nu ikke, det er videre nyttigt at komme ind paa retshistoriske Undersøgelser af, hvorledes Forholdene i saa Henseende tidligere have været; man maa dog uden Hensyn til Resultatet, man i saa Henseende kommer til, holde sig til den gældende Lov af 1888, og med den som Grundlag søge at faa truffet en Ordning, og skal en saadan tilvejebringes, kan der ikke være Spørgsmaal om at tilsidesætte eller indskrænke Aalegaardsretten. Der kan være Spørgsmaal om, som Kommissionen har foreslaaet, nærmere at bestemme den, men at